

dr. Engliše: »Finanční vědu«). Za tohoto stavu nesnesly by služební příjmy, zejména při nynějším vypětí daňové únosnosti přechodnou přírůžkou k dani důchodové, ještě dalšího zatížení samosprávnými dávkami (přírůžkami), resp. mohlo by se pomýšlet na takové zatížení toliko u vyšších pracovních důchodů, jak tomu již dávno došlo vybiráním samosprávných přírůžek k dani z vyššího služného (přes 100.000 Kč) podle § 184 zákona o přímých daních.

Pokud by obce viděly v této dávce (přírůžce) prostředek k vyrovnání nerovnoměrného rozdělení přírůžkového břemene, bylo by poukázati na to, že toto břemeno stíhá též gážisty jako spotřebitele produktů zemědělských a průmyslových (řemeslných), i spotřeby bytové, ježto osoby, k placení přírůžek povinné, se snaží přesunouti je na spotřebitele, jak se to zejména projevuje přesunutím přírůžek k dani činžovní na nájemníky ve formě zvýšené činže, a pak že přírůžkové úhrady jest použití teprve ke krytí rozpočtového schodku, takže jest k ní přikročiti, až kdyby obec nedosáhla rozpočtové rovnováhy pomocí jiných příjmů obecních (zejména obecních dávek, postihujících pojmově všechno občanstvo).

Konečně nejsou oprávněny námitky, že příjemci služebních požitků nepřispívají ničím

na obecní potřeby, přihlédně-li se též k tomu, že stát byl nucen řešiti úpravu dluhů obcí a okresů podle § 10 zák. č. 77/1927, ve znění čl. I. zák. č. 69 z roku 1935 Sb. z. a n. výnosem státní daně důchodové, který se dosahuje, jak již podotčeno, především zdaněním mezd a platů.

Spíše již povolujícím úřadům (resortním ministerstvům) nežli postiženým poplatníkům by pak příslušelo se zabývatí ještě otázkou, je-li zavedení takové dávky doporučitelné, ježto by podle § 15, čl. 1., lit. e), zák. o přímých daních zkracovala výnos státní daně důchodové, jakož i, je-li její zavedení pro malé obecní svazky přípustné, když se při nynější složitosti hospodářských poměrů často stává, že příjemce služebních požitků čerpá svůj příjem jinde, nežli má své bydliště, takže by způsobila potíže i otázka místní příslušnosti ke zdanění služebního příjmu. Tyto potíže by byly ovšem tím větší, kdyby měla zavedená dávka, případně přírůžka postihovati celý důchod, podrobený státní dani důchodové, poněvadž četné složky tohoto důchodu pramení obvykle v různých místech, a místo bydliště poplatníka je často věci nahodilou (viz dr. Engliše: »Finanční vědu«), nehledíc ani k tomu, že by vázáním se na celý poplatný důchod byly znovu postiženy ony příjmy, které již samosprávným přírůžkám podléhají.

Z rozhodnutí ve věcech pracovních.

Pracovní soudy

§ 1. 2336.

O nárocích úředníků okresních hospodářských založen ze služebních smluv rozhodují soudy. (Rozh. nejv. soudu z 12. VI. 1936, R I 404/36, Váž. obč. 15.281.)

§ 1. 2337.

Jde-li o to, zda k projednání rozepře byl příslušný soud pracovní nebo soud řádný, nelze užití předpisu § 45, první odst. j. n. (Rozh. nejv. soudu z 24. VI. 1936, Rv I 1837/34, Váž. obč. 15.324.)

Žalobce se domáhá na žalovaném náhrady škody, již utrpěl ve výkonu služby. Jest proto základem žalobního nároku služební poměr mezi žalobcem a žalovaným. Rozhodovati o sporech, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem o náhradních nárocích z poměru služebního, jsou však příslušné soudy pracovní (srov. § 1 (1), § 2 c) zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.). V souzené věci byla žaloba podána dne 28. listopadu 1932, tudíž poté, kdy nabyl účinnosti zákon o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 Sb. z. a n. Co do místní příslušnosti přichází v souzené věci v úvahu obecný soud žalovaného, jenž jest v P. Podle § 1/1 vl. nař. čís. 180/31 byl živnostenský soud v P. přeměněn na samostatný pracovní soud. Bylo proto žalobu podati u pracovního soudu v P. Žaloba však byla podá-

na u krajského soudu v P., jenž se nemohl státi příslušným ani dohodou stran, ježto jde o věc vůbec odňatou řádným soudům (§ 104, 2. odst., j. n.). Jest proto celé řízení zmatečné podle § 477 čís. 3 c. ř. s., kteroužto zmatečnost bylo vysloviti z úřadu (§ 42, 1. odst., j. n.). Ustanovení § 45, 1. odst., j. n., nepřichází v souzené věci v úvahu, ježto nejde o to, zda je příslušným soud sborový či řádný soud okresní, nýbrž jde o to, zda jest příslušným soud řádný či soud mimořádný (pracovní) (srov. rozh. čís. 12.813 Sb. n. s.)*)

§ 11. 2338.

Rozhodovat o stížnosti přisedícího pracovního soudu proti nepřiznání ušlého výdělků je věcí justiční správy. [Rozh. nejv. soudu z 15. IX. 1936, R III 562/36, Úr. sb. 2800.**]

*) Váž. obč. 12.813 (rozh. z 16. IX. 1933, R I 502/33, v »Pracovním právu« č. 648): Předpisu § 45 j. n. jest použiti, jde-li o to, zda jest věcně příslušným dovolaný krajský soud či okresní soud, pro jehož obvod nebyl zřízen pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro pracovní spory. Přehlédl-li rekursní soud (vrchní soud) předpis § 45 j. n. a odepřel-li krajskému soudu jeho věcnou příslušnost, změnil jeho usnesení, jest dovolací rekurs přípustný a jest z jeho podnětu napadené usnesení zrušiti a odmítnouti rekurs jako nepřipustný.

**) Váž. obč. 13.216 (rozh. z 26. I. 1934, R I 17/34, v »Pracovním právu« č. 831): Rozhodovati o stížnosti přisedícího pracovního soudu proti nepřiznání ušlého výdělků jest věcí justiční správy.

V pracovních sporech o hodnoty menší než 1.000 Kč jsou vyloučeni ze zastupování stran i notáři, vymínil-li si odměnu za zastupování. (Rozh. nejv. soudu z 18. VI. 1936, Rv II 174/36, Váž. obč. 15306.)

Podle § 23 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n. mohou se strany dáti před pracovním soudem zastupovati každou svépřávnou osobou, která jest schopna před soudem jednati, a ve sporech, jejichž předmět nemá hodnotu vyšší než 1.000 Kč, jest vyloučeno zastoupení advokátem. Podle čl. IV., druhého odstavce zákona čis. 251/34 Sb. z. a n. platí toto ustanovení o zastupování stran před soudem pracovním také pro spory, ve kterých okresní soudy jednají na místě pracovních soudů podle § 42 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n. O takový spor jde, neboť žalobce se domáhá na žalovaném nedoplatku mzdy, který není vyšší než 1.000 Kč, a spor byl zahájen za účinnosti zákona čis. 251/34 Sb. z. a n. (čl. VI. téhož zákona). Ustanovení § 23 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n. uvádí sice jen advokáty jako osoby vyloučené ze zastupování stran před soudy pracovními ve sporech o hodnotu nepřevyšující 1.000 Kč, avšak z důvodové zprávy k zákonu čis. 131/31 Sb. z. a n., která se stala základem jednání ve sborech zákonodárných, je nepochybně, že ustanovením § 23 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n. mělo býti vyloučeno zastupování stran právními zástupci, jejichž účast spor zdražuje. Bylat' sice stranám ponechána větší volnost ve volbě zástupce, než tomu bylo dříve za platnosti zákona ze dne 27. listopadu 1896, čis. 218 ř. z. o živnostenských soudech, který v § 25 dovoloval zastoupení stran jen příbuznými, obchodvedoucími nebo zřizenci s určitým omezením i druhy v povolání, avšak omezení této volnosti ve výběru zástupců pro jednání před soudem pracovním bylo uskutečněno právě pro spory o nejmenší hodnoty, aby tyto spory nebyly zdražovány. Toto nebezpečí zdražení sporu jest ovšem nejen při zastoupení stran advokátem, nýbrž každým jiným právním zástupcem, který jest oprávněn účtovat útraty zastupování, jako jest tomu u notáře podle § 42, druhý odstavec, c. ř. s. Podle plné moci, kterou předložil dostavivší se notář M. jako zástupce žalovaného, zavázal se žalovaný zaplatiti tomuto notáři veškeré výlohy, jakož i odměnu za práce ve sporu konané, takže podle obsahu plné moci (t. j. smlouvy zmocňovací) nebylo žádné pochybnosti, že tento notář jednal jako honorovaný právní zástupce žalovaného, třebaže se u ústního jednání vydával za zástupce nehonoraného. Pokud však jednal jako honorovaný zástupce žalovaného, bylo ho podle § 23 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n. jako notáře pokládati za právního zástupce žalovaného ze zastupování na prvním soudě vyloučeného.

I. I ve sporech pracovních jest strana v odvolacím řízení vyloučena s přednesem, jež svým nedostavením se v první stolici zmeškala, takže byl proti ní vyneszen rozsudek pro zmeškání.

II. K vynesení rozsudku pro zmeškání stačí, že dostavivší se žalobce přednesl skutkové okolnosti na předmět rozepře se vztahující a učinil návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání; probrání věci není potřebí. (Rozh. nejv. soudu z 2. VII. 1936, Rv II 330/36, Váž. obč. 14.345.)

S hlediska dovolacích důvodů podle § 503, čis. 1 a 2 c. ř. s., vytýká dovolatelka dále, že se od-

volací soud neobíral okolnostmi uvedenými nově v jejím odvolání a neprovedl o nich nabízené důkazy, ač prý v odvolacím řízení proti rozsudku pro zmeškání vydanému pracovním soudem lze uplatňovati i nové skutečnosti. Uvedená výtka nezakládá žádný z důvodů zmatečnosti (§ 477 čis. 1—9 c. ř. s. a § 28 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n.), ale není opodstatněna ani s hlediska § 503 čis. 2 c. ř. s., neboť jest opřena o mylný názor právní. Jak bylo podrobně vyloženo již v rozhodnutích nejvyššího soudu čis. 13.705 Sb. n. s. a čis. 41*) úřední sbírky rozhodnutí pracovních soudů, jest i ve sporech pracovních strana v odvolacím řízení vyloučena s přednesem, jež zameškala v první stolici tím, že se nedostavila k líčení. Následky zmeškání roku v první stolici sahají i tu do druhé stolice a zmeškováví strana nemůže již dohoniti, co zameškala v první stolici. Z ustanovení § 33 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n. nelze opačný názor vyvozovati. — Nerozhodné jest v tomto případě, zda byla sporná věc v první stolici »probrána« před vydáním rozsudku pro zmeškání nebo ne, neboť zákon »probrání věci« nenařizuje a k vynesení rozsudku pro zmeškání stačí, že dostavivší se žalobce přednesl skutkové okolnosti na předmět právní rozepře se vztahující a že učinil návrh, aby proti nedostavivšímu se žalovanému byl vyneszen rozsudek pro zmeškání. Jsou proto bezvýznamné dovolatelčiny výtky s hlediska § 503 čis. 3 a 4 c. ř. s., že spisům odporuje »zjištění« odvolacího soudu, že před vydáním rozsudku pro zmeškání byla sporná věc probrána, pro případ že jest právně mylný názor odvolacího soudu o tomto probrání sporné věci. — K právním vývodům dovolání (§ 503 čis. 4 c. ř. s.) jest připomenouti toto: Odvolací soud správně vyložil, že soud první stolice ani nemesl přihlížeti k přípravnému spisu zaslanému žalovanou (1. č. 5—6), neboť to stanoví předpis § 397, odst. 1. c. ř. s., jenž platí podle § 19 zákona čis. 131/31 Sb. z. a n. i pro řízení před soudy pracovními. — Jest sice správně, že žalovaný může právní neopodstatněnost žaloby uplatňovati v opravných prostředcích i proti rozsudku pro zmeškání (plenární usnesení čis. 4001 Sb. n. s.), takže by ani v souzené věci nebyla žalovaná vyloučena s právními vývody, i když je nepřednesla v první stolici — ale dovolatelka ve svém odvolání uvedla nové okolnosti skutkové a její právní vývody se vztahovaly na tyto jí samou nově přednesené skutečnosti, nikoliv na ony skutkové okolnosti, jež byly tvrzeny žalobcem již v žalobě a na jejichž základě byl vyneszen rozsudek pro zmeškání. Že by skutkové okolnosti žalobcem přednesené a nižšími soudy za pravdivé pokládány byly odvolacím soudem nesprávně posouzeny po stránce právní, nepodařilo se dovolatelce doložiti.

Závodní výbory

I. Pro obsah nálezu rozhodčí komise je rozhodný jedině enuciát tohoto nálezu.

*) Váž. obč. 13.705 (rozh. z 28. VI. 1934, Rv I 825/34, v »Pracovním právu« č. 940, 1023): Ve věcech pracovních jest strana vyloučena v odvolacím řízení (§ 33 zákona) s přednesem, jež, nedostavivší se k líčení, zameškala v první stolici.

Sb. rozh. pracovních soudů 41 (rozh. z 23. VI. 1934, Rv I 897/33-1, v »Pracovním právu« č. 804): I v pracovních sporech platí zásada, že strana, proti níž byl vydán rozsudek pro zmeškání, jest vyloučena v odvolacím řízení z přednesu, který zmeškala v první stolici.

II. Rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech není příslušná rozhodovati ani o účinnosti výpovědi dané členům záv. výboru bez souhlasu rozhodčí komise, ani o povinnosti zaměstnavatele přijmouti propuštěné členy záv. výboru znovu do práce. [Nál. nejv. spr. soudu z 30. IX. 1936, č. 14.980/36, Boh. A 12.524. Prejudikatura: Boh. A 5064/25, 5547/26, 5908/26, 7627/28, 9908/31, 10.241/32, 10.954/33*.]

Závodní výbor v závodě st-člíně stěžoval si u rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Praze, že správa závodu propustila z práce bez souhlasu rozhodčí komise členy závodního výboru Františka K., Ondřeje M. a Václava Š., a navrhl, aby rozhodčí komise pravoplatnost výpovědi členů závodního výboru zrušila a firmě uložila, aby propuštěné členy závodního výboru znovu zařadila do práce a nahradila jim ušlý výdělek.

Rozhodčí komise po provedeném ústním líčení nař. rozhodnutím odmítla pro svou nepřislušnost požadavek závodního výboru, aby propuštěným členům závodního výboru byl nahrazen ušlý výdělek, naproti tomu však uznala svoji přislušnost ohledně petitu, aby výpověď byla zrušena a rozhodla, že výpověď členů závodního výboru Františka K., Ondřeje M. a Václava Š. se zrušuje a že firma je povinna znovu zařadit je do práce. V odůvodnění tohoto enuciátu uvedla rozhodčí komise, že závodní výbor v závodě st-člíně nebyl podle § 25, lit. b) zákona č. 330/1921 Sb. zrušen zastavením výroby na dobu delší jednoho měsíce, čímž by bylo umožněno propustit členy závodního výboru z práce bez souhlasu rozhodčí komise, ježto v závodě zůstalo ještě 33 dělníků při provádění oprav na strojích, ve skladišti a v expedici. Z důvodu toho bylo k propuštění členů

závodního výboru zapotřebí souhlasu rozhodčí komise. Příslušný návrh závodního výboru nesměřoval k uplatnění soukromoprávního nároku propuštěných dělníků, nýbrž směřoval k tomu, aby se vyslovilo, že propuštění je nepřipustné. Je-li nepřipustné, pak propuštění musí se zrušit a uvést vše do dřívějšího stavu.

Uvažuje o stížnosti majitelky závodu podané do tohoto nálezu, musil nss v prvé řadě zabývat se námitkou, že nálezh rozhodčí komise je vadný, resp. nezákonný, poněvadž rozhodčí komise vešla na nepřipustný petit závodního výboru, aby výpověď byla zrušena a firmě uloženo zařadit členy závodního výboru opět do práce, a petitu tomu vyhověla, ačkoliv jde o soukromoprávní nároky, o nichž rozhodčí komise není kompetentní rozhodovati. Rozhodčí komise podle stížnosti byla by mohla pouze rozhodnouti o tom, zda propuštění členů závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise bylo vzhledem k ustanovení § 22, odst. 2 zákona č. 330/1921 Sb. přípustné či nikoliv, ale rozhodnutí tohoto obsahu do enuciátu pojato nebylo.

Nss shledal stížnost již v tomto bodě důvodnou.

Podle § 417 c. ř. s., který podle § 35 vlád. nař. č. 2/1922 Sb. vydaného na základě § 26 posl. odst. zákona č. 330/1921 Sb. platí i pro rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech, je pro obsah nálezu rozhodčí komise rozhodným jedině enuciát tohoto nálezu. V enuciátě nař. rozhodnutí jest obsažen meritorní výrok jedině toho obsahu, že výpověď členů závodního výboru Františka K., Ondřeje M. a Václava Š. se zrušuje a že firma je povinna znovu zařadit je do práce. Je pravda, že rozhodčí komise v důvodech svého rozhodnutí zabývá se též otázkou zákonné přípustnosti propuštění členů závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise se zřetelem na ustanovení § 22, odst. 2 zákona o záv. výborech a dospívá k zápornému zodpovězení této otázky, ale do enuciátu, jak stížnost správně konstatuje, rozhodnutí o této otázce nepojala, nýbrž rozhodla pouze o soukromoprávních důsledcích, které vyvodila z nepřipustné výpovědi členů závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise. Tak dospěla žal. komise k výroku, jímž ruší výpověď danou členům závodního výboru a vyslovuje povinnost st-lky zařadit jmenované členy závodního výboru znovu do práce. Zrušení výpovědi dané členům závodního výboru nemůže však mít jiného smyslu, než že výpověď ta prohlašuje se za bezúčinnou, t. j. že právně má být hodnocena tak, jako by vůbec dána nebyla. Nss již v četných svých nálezech vyslovil, že rozhodčí komise není příslušná rozhodovati ani o účinnosti výpovědi dané členům závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise, ani o povinnosti zaměstnavatele přijmouti propuštěné členy závodního výboru znovu do práce, ježto výroky tohoto obsahu obsahují rozhodnutí o nárocích zaměstnanců z poměru pracovního, jež — s výjimkou uvedenou v § 3, lit. g) zákona o záv. výborech — vymyká se z kompetence rozhodčí komise. V tom směru poukazuje se na zdejší nálezy Boh. A 5604/25, 5547/26, 5908/26, 7627/28, 9908/31, 10.241/32, 10.954/33*) a j. Z přislušnosti rozhodčí komise rozhodovati o přípustnosti výpovědi podle § 22, odst. 2 cit. zákona nedá se vyvodit, že na rozhodčí komisi byla přenesena působnost řádných soudů rozhodovati o soukromoprávních důsledcích, plynoucích z výpovědi podle § 22, odst. 2 zák. nepřipustné.

Pokud tedy rozhodčí komise vyslovila, že vý-

*) Boh. A 5064 (nál. z 27. X. 1925, č. 20.114): Není zapotřebí souhlasu rozhodčí komise, jestliže skutečně rozvázaný pracovního poměru má nastati teprve v době, kdy následkem zrušení závodního výboru členství v závodním výboru již přestalo.

Boh. A 5547 (nál. z 1. IV. 1926, č. 19.517/25): Rozhodčí komise není příslušná rozhodovati, že zaměstnavatel je povinen členy záv. výboru po výluce znovu přijmouti do práce a nakládat s nimi tak, jako by od ukončení výluky byli na dovolené, tedy nahradit jim též úslou mzdu.

Boh. A 5908 (nál. z 29. IX. 1926, č. 19.260, v »Pracovním právu«, roč. VI., str. 12): Je zastavena výroba v papírně, když jsou zastaveny všechny práce mimo hlazení, řezání, třídění, počítání a balení papíru?

Boh. A 7627 (nál. z 12. XII. 1928, č. 33.501, v »Pracovním právu«, roč. VIII., str. 36): Rozhodčí komise není příslušná rozhodovati o návrhu záv. výboru, aby byla správa závodu uznána za povinnou přijmouti propuštěného člena záv. výboru zpět do práce a nahradit mu úslou mzdu.

Boh. A 9908 (nál. z 18. V. 1932, č. 7570, v »Pracovním právu« č. 376): Rozhodčí komise není příslušná vysloviti, že propuštění funkcionářů záv. výboru z práce zaměstnavatelem nemá zamýšlených právních účinků a že pracovní poměr trvá dále; rozhodčí komise je však příslušná prohlásiti propuštění takové za nezákonné.

Boh. A 10.241 (nál. z 21. XII. 1932, č. 20.235, v »Pracovním právu« č. 512): Rozhodčí komise podle zákona o záv. výborech je povolána rozhodovati o tom, zda propuštění člena záv. výboru z práce bez souhlasu rozh. komise je podle zákona přípustno či nikoliv, není však příslušná judikálně rozhodovati o soukromoprávní platnosti a účinnosti tohoto propuštění.

Boh. A 10.954 (nál. z 20. XII. 1933, č. 21.313, v »Pracovním právu« č. 707, 708): Rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech není příslušná vysloviti, že zaměstnavatel je povinen propuštěného zaměstnance přijmouti znovu do práce a nahradit mu ušlý zisk. Rozhodčí komise je příslušná vysloviti, že propuštěný zaměstnanec nesměl býti z práce propuštěn bez souhlasu rozhodčí komise.

pověď daná členům závodního výboru se zrušuje a že st-čka je povinná zařadit je znovu do práce, vybočila z rámce své zákonné kompetence, a bylo proto nař. rozhodnutí její v tomto bodě uznati za nezákonné, aniž bylo zapotřebí zabývatí se dalšími námitkami směřujícími proti důvodům nař. rozhodnutí.

Závodní rady

2342.

Revírní rada má procesní způsobilost. (Rozh. nejv. soudu z 10. VII. 1936, R I 754/36, Váž. obč. 15.349.)

Odvolační soud zrušil předchozí řízení jako zmatečné a odmítl žalobu vycházející z názoru, že za-

lobkyně, revírní rada pro okres revírního horního úřadu v Karlových Varech, nemá právní osobnosti a není způsobilou samostatně jednat na soudě (§§ 1 a 7 c. ř. c.). S názorem jeho však nejvyšší soud nesouhlasí a odkazuje na své rozhodnutí č. 10.654 Sb. n. s.*), v němž otázku tu probral a vyslovil, že revírní rada pro určitý okres revírního horního úřadu jest právnickou osobou podle § 26 v. obč. z., způsobilou vcházetí samostatně v platné závazky. Vzhledem k dalším vývodům rekursu se podotýká: Podle zprávy ministerstva veřejných prací ze dne 23. září 1935 jest pověřena žalující revírní rada správou hornické kolonie a oprávněna rozhodovati o výpovědi nájemníkův. Žalobkyně jest tudíž oprávněna také žalovati vlastním jménem o zrušení smlouvy a vyklizení bytu.

Z rozhodnutí ve věcech sociálně pojišťovacích.

Pensijní pojištění

§ 5. 2343.

Žaluje-li se o náhradu skutečné škody pro nepřihlášení k pensijnímu pojištění, není třeba zjišťovati stupeň zavinění zaměstnavatelova na opominutí přihlášky. (Rozh. nejv. soudu z 12. VI. 1936, Rv I 2204/34, Váž. obč. 15.287.)

Žalobci náleželo, aby dokázal, že jeho otec byl k žalovanému v poměru služebním a že konal práce takového druhu, že žalovaný byl povinen přihlásiti ho k pensijnímu pojištění podle zákona č. 89/20 Sb. z. a n. Tento důkaz se žalobci zdařil. Bylo-li však zjištěno, že žalovaný porušil povinnost, uloženou mu ustanovením § 73 zákona č. 89/20 Sb. z. a n., bylo tím již také prokázáno zavinění žalovaného, zavazující ho k náhradě škody žalobci podle § 1295 obec. zák. obč., neboť žalovaný se dopustil opominutí pozitivních předpisů zákonných. Nebylo třeba, aby ještě bylo uvažováno, zda se žalovaný tohoto opominutí dopustil úmyslně nebo z nedbalosti, ať již vědomé či nevědomé, hrubé či obyčejné. Rozlišování mezi stupni zavinění škůdcova jest důležité jen tenkrát, jestliže poškozený se domáhá na škůdci plného zadostiučinění, žádaje nejen skutečně způsobenou škodu, ale i ušlý zisk (§ 1323 obec. zák. obč.), neboť nárok na plné zadostiučinění jest oprávněn jen, dopustil-li se škůdce zavinění úmyslně nebo z nápadné nedbalosti (§ 1324 obec. zák. obč.). Poněvadž však žalobce se domáhá na žalovaném jen náhrady skutečné škody, která mu vznikla úmrtím jeho otce ze zavinění žalovaného pensijně nepojištěného, totiž příspěvku na výchovu podle § 15 zákona čís. 89/20 Sb. z. a n. (damnum emergens), nikoli ušlého zisku, nebylo třeba stupeň viny žalovaného zjišťovati, nýbrž stačilo zjištění, že žalovaný porušil ustanovení § 73 zákona č. 89/20 Sb. z. a n.

§ 5. 2344.

Prihlášením zamestnanca k poisteniu podľa vl. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n. a prijatím ho k poisteniu Všeob. penz. ústavom je otázka povinnosti k penzijnému poisteniu — pokiaľ se týka doby, na ktorú sa prihlásenie a prijatie vzťahovalo — i pre súdy záväzne vyriešená. (Rozh. nejv. soudu z 24. III. 1936, Rv III 140/36, Váž. obč. 15.070, Úr. sb. 2554.)

Medzi stranami nie je sporné, že žalobník bol od 1. apríla 1923 prihlásený k penzijnému poisteniu podľa vládneho nariadenia č. 16/1923 Sb. z. a n. Otázka, či v tejto dobe podľa povahy ním konanej práce podliehal žalobník tomuto poisteniu alebo nie, je s hľadiska riešenia žalobného nároku bez významu, lebo právne následky z poistenia osoby, ktorá poistením nie je povinná, sú tie isté, ako u osoby poistením povinnej. Ak bol prihlasovateľ a nositeľ poistenia toho názoru, že poistná povinnosť je daná, treba mať za to, že zákonné predpoklady poistného pomeru sú dané a nastávajú tým všetky jeho následky. Keď tedy žalovaný od 1. apríla 1923 prihlásil žalobníka k poisteniu podľa cit. vl. nariadenia a keď ho ako poistením povinného Úradovňa všeobecného penzijného ústavu v Bratislave k poisteniu prijala, tým je už aj pre súdy záväzne vyriešená otázka poistnej povinnosti žalobníka na túto dobu. S hľadiska riešenia otázky, či žalobník v dobe pred jeho prihlásením k poisteniu podliehal povinnosti k penzijnému poisteniu, sú smerodatné jedine práce v tejto dobe u žalovaného vykonávané. Nerozhoduje v tomto smere ani skutočnosť, že žalovaný trpel, aby žalobník bol v tejto dobe v podaniach na úradu ako »výpomocný hospodársky správca« označený. V tomto smere nižšie súdy bez porušenia formálneho práva uznaly práce žalobníka za také, na základe ktorých penzijnému poisteniu nepodliehal.

§ 17. 2345.

Posouzení invalidity je věcí pojišťovacího soudu. (Rozhodnutí vrch. poj. soudu z 16. X. 1936, Cpo 860/35-1.)

Posouzení, zda pojištěnec je invalidním ve smyslu § 17 pens. zákona, je věcí soudu; lékař má se omezit na zjištění tělesných nebo duševních vad pojištěnce a na vylíčení vlivu těchto vad na způsobilost k práci; zejména má se vyjádřiti, zdali tu jest úplná nezpůsobilost, nebo jen snížení schopnosti k zaměstnání.

§ 20. 2346.

Podmínky § 20, odst. 2. novely č. 117/1934 musí býti splněny v den uplatnění nároku. (Rozh. vrch. poj. soudu z 4. XI. 1936, Cpo 1784/35-1.)

* Váž. obč. 10.654 (rozh. z 30. III. 1931, Rv I 514/30, v »Pracovním právu« č. 238): Závodní a revírní rada při hornictví jest právnickou osobou.

Podle § 20, odst. 2. pens. zák. přísluší pojištěncům, kteří překročili 55. rok života a získali aspoň 120 příspěvkových měsíců v povinném pojištění, po uplynutí 12 měsíců po výstupu z povinného pojištění, nejdříve od dokonání 56., nehledíc i k dalším jiným předpokladům zákonným, roku starobní důchod. Jde tu o t. zv. sociální důchod a jest jednou ze zákonných podmínek pro přiznání tohoto důchodu získání 120 příspěvkových měsíců v povinném pojištění.

Podle § 12 pens. zák. započítává se příspěvková doba od prvního dne, ve kterém pojištěnec vstoupil do zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti, stala-li se přihláška aspoň jednou povinnou včas (§ 5), nehledíc k tomu, bylo-li pojistné za tuto dobu zapláceno. Jinak se započítává příspěvková doba od měsíce, ve kterém přihláška došla dodatečně nositeli pojištění nebo pojistná povinnost výměrem nebo rozhodnutím byla vystavena, nehledíc k tomu, bylo-li pojistné za tuto dobu zapláceno. Ostatní doba zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti započte se jako příspěvková doba toliko podle skutečně zaplaceného pojistného, pokud bylo dodatečně zapláceno do 6 let po splatnosti.

Žalobce sám při ústním jednání dne 30. IV. 1935 doznává, že vystoupil z povinného pojištění v červnu 1929; do té doby získal 105 příspěvkových měsíců. Byť i pravdou bylo, že žalobce byl zaměstnán od 1. IX. 1930 do 15. I. 1932, nejde u něho o získání další doby jako příspěvkové doby započitatelné do čekací doby pro dosažení starobního (sociálního) důchodu zákonem požadované, když ani netvrdil, tím méně prokázal, že pojistné za tuto dobu dodatečně, a to ještě před uplatněním nároku neb i později před vynesením napadeného rozsudku zapravil. V důsledku toho odpadá zabývatí se otázkou ochranné lhůty u žalobce po skončení pojištění běžící.

§ 20.

2347.

Revisní lékař nemocenské pojišťovny je ve služebním poměru. (Rozh. vrch. poj. soudu z 16. X. 1936, Cpo 2114/35-1.)

Podle § 20, odst. 1. pensijního zákona, přísluší starobní důchod pojištěncům za dalších tam stanovených podmínek zákonných, jestliže a pokud nejsou zaměstnání způsobem, který by zakládal pojistnou povinnost podle tohoto zákona nebo podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., nebo podle zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb. z. a n., nebo zákona ze dne 10. června 1925, č. 148 Sb. z. a n., jakmile ovšem tento zákon vstoupí v účinnost.

Z toho plyne, že jednou z podmínek zákonných pro nápad starobního důchodu jest, aby pojištěnec nebyl zaměstnán způsobem, který by zakládal pojistnou povinnost podle některého zákona. To plyne zřejmě ze slov »jestliže a pokud nejsou zaměstnání způsobem«. Nemá nároku na starobní důchod nebo takový důchod ztratí, kdo vstoupí do některého zaměstnání podle zákonů shora uvedených, vyjma zákona č. 148/1925 Sb. z. a n., který vlastně dosud nenabyl účinnosti.

Záleží pouze na tom, že zaměstnání samo o sobě bez ohledu na jinaké osobní poměry zaměstnance podle své povahy zakládá pensijně pojistnou povinnost a nepřicházejí tu v úvahu okolnosti, které snad v konkrétním případě způsobují, že osoba zaměstnance je vyňata z pojistné povinnosti.

Že žalobce jako revisní lékař jest osobou zaměstnanou na základě smluvního služebního poměru a tudíž podléhá pensijně pojistné povinnosti,

správně prvý soud dovodil. Byť žalobce není lékařem ustanoveným ve smyslu § 143 pojišťovacího zákona a není podřízen služební a disciplinární pravomoci pojišťovny, přece tu jde o služební poměr. Vždyť pojmovým znakem služební nebo pracovní smlouvy je na straně zaměstnance závazek konati služby (práce) — žalobce také připoustí, že se zavázal konati práce pro nemocenskou pojišťovnu — a z toho vyplývající poměr podřízenosti a vázanosti na rozkazy zaměstnavatelovy, aniž tu je nutné třeba jeho podřízenosti služební a disciplinární moci. Je-li tomu tak, pak není třeba zkoumati, jsou-li tu snad splněny předpoklady vynětí z pojistné povinnosti podle § 2 pensijního zákona.

§ 43.

2348.

Lhůta jednoho roku, ve které se promlčuje nárok na výplatu jednotlivé splátky důchodové, počíná dnem jejího nápadu, bez ohledu na to, zda nárok na důchod byl uplatněn či nikoli. (Rozh. vrch. poj. soudu z 16. X. 1936, Cpo 1512/35-1.)

Prvý soud napadeným rozsudkem nevyhověl žalobě proti výměru žalovaného nositele pojištění ze dne 17. května 1934, č. poj. 571.099 A, ve kterém nebylo přihlédnuto k nároku žalobce na přiznání vychovávacího příplatku v patričním rozsahu.

Soud odvolací přezkoumaj napadený rozsudek na základě spisů (§ 153, odst. 1. pens. zák.), neshledává odvolání odůvodněným.

Žalobce se odvolává, jak z obsahu odvolání lze seznati, pro vadnost a neúplnost řízení a nesprávného posouzení věci pro stránce právní.

Žalovaná strana navrhuje zamítnutí odvolání.

Ze znění § 22, odst. 1. pens. zák. »invalidní nebo starobní důchod se zvyšuje —« vyplývá, že zvýšení důchodů těchto vychovávacích příplatek není sice samostatnou dávkou, že však nárok na příplatek ten jest samostatným a přímým nárokem důchodcovým, který musí býti výslovně uplatňován, aby mohl býti přiznán (§ 47, pens. zák.) a o kterém platí ustanovení § 43 pens. zák., co se týče promlčecí lhůty.

Promlčecí lhůta nároku na výplatu jednotlivých splátek důchodových jest jednorocní a ode dne jejich nápadu bez ohledu na to, zda nárok na důchod byl ohlášen (uplatněn), či nikoliv.

Prvý soud věc správně posoudil, když v souhlase s napadeným výměrem žalobci přiznal vychovávací příplatek za dobu jednoho roku ode dne uplatnění nároku na příplatek ten nazpět počítaje.

§ 145.

2349.

Výslech stran je jen podpůrným průvodním prostředkem. (Rozh. vrch. poj. soudu z 9. X. 1936, Cpo 953/35-1.)

Bylo-li zjištěno, že žalobce v době, jejíhož započtení podle § 177 a) pens. zákona se domáhal, byl zaměstnán pracemi manuálními, není vadou řízení, že nebyl proveden důkaz výsledkem stran. Takový důkaz jest průvodním prostředkem podpůrným a nebylo jej třeba, když výsledky provedení jednání úplně postačily k přesvědčení soudu (§ 371, odst. 2 c. ř. s.).

§ 145.

2350.

Není vadou řízení, nepřihlédne-li soud při opětovném projednání sporu k posudku znalce již slyšeného, byl-li tento posudek nahrazen posudkem znalce nově příbráného. (Rozh. vrch. poj. soudu z 13. III. 1936, Cpo 1580/35.)

Nic nevádí, že prvý soud nepřihlížel k posudku znalce dr. B. Vždyť nebylo třeba k tomuto posudku přihlížeti, když byl slyšen nový znalec. Znalec dr. B. byl slyšen v řízení prvního soudu, před rozsudkem ze dne 25. ledna 1934, Cp II 3/34-4, který byl usnesením odvolacího soudu ze dne 20. listopadu 1934, Cpo 709/34 zrušen. Podle tohoto odvolacího soudu bylo usnesením, rozsudek zrušujícím, uloženo prvnímu soudu doplnění řízení opakováním znaleckého důkazu, podáním posudku téhož znalce, nebo přibráním dalšího znalce. Přibral-li tudíž první soud dalšího znalce dr. M. k podání posudku a založil-li na něm své zjištění, aniž přihlížel k posudku dřívějšího znalce, nikterak nepoškodil.

Provisní pojištění

2351.

I. Předpisem § 2 zákona čís. 117/26 Sb. z. a n. byla prodloužena pro nemocenské pojištění členů báňských pokladen podle zákona čís. 242/22 Sb. z. a n. působnost celého zákona ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. z. II. Revírní bratrská pokladna se může domáhati podle § 65, odst. 2 zákona čís. 33/88 ř. z. náhrady za lékařské ošetření a vyplacení nemocenské, jež poskytla svému členu, přímo na škůdci. (Rozh. nejv. soudu z 12. VI. 1936, R I 615/36, Váž. obč. 15.282.)

Právem poukázal odvolací soud na předpis § 2 zák. čís. 117/26 Sb. z. a n. a jím pro obor nemocenského pojištění členů revírních bratrských pokladen v platnosti ponechaný § 65, odst. 2 zák. čís. 33/88 ř. z., jímž byl stanoven přechod práv příslušejících poškozenému proti škůdci na pojišťovací ústav (revírní bratrskou pokladnu), když poskytla ošetření a nemocenské. Stěžovatelé neprávem srovnávají předpis § 2 zák. čís. 117/26 Sb. z. a n. a § 4 zák. čís. 242/22 Sb. z. a n. Zákon čís. 117/26 Sb. z. a n. neslouží jen provedení dotčeného § 4 zák. čís. 242/22 Sb. z. a n., nýbrž jest úplně samostatný. Jeho § 2 byla prodloužena pro nemocenské pojištění členů báňských bratrských pokladen podle zákona čís. 242/22 Sb. z. a n. působnost celého zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. z. a contrario § 1 téhož zákona, kde pro nemocenské pojištění zaměstnanců podrobených pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců zůstaly v platnosti jen určité tam vypočtené předpisy zák. čís. 33/88 ř. z. Žalobkyně může tedy oprávněně předpokládat, že žalobník nebyl probrán a zjištěny ostatní předpoklady nároku na náhradu škody, právem zrušil odvolací soud rozsudek soudu I. stolice.

Úrazové pojištění

§ 1. 2352.

Městská vodárna je podnikem povinným pojištěním podle zák. čl. XIX: 1907 a vl. nař. č. 200/22 Sb. (Nál. nejv. spr. soudu z 15. V. 1936 č. 13.103/36, Boh A 12.404.)

Vůči stanovisku žal. úřadu namítá stížnost, že živnostenskost provozu se v bodu 26 § 3 zák. čl. XIX:1907 výslovně nevyžaduje, že judikatura zdůrazňovala vždy jen, že slovem »podnik« pouze se rozumí činnost, která není určena pro vlastní potřebu podnikatele, na rozdíl od pouhých činností domácích, a dovozuje dále, že kdyby se k pojištění povinnosti vyžadovala živnostenskost, resp. činnost provozovaná po způsobu živnostenském,

byl by předpoklad tento dán, poněvadž k tomu není zapotřebí, aby hospodaření podniku bylo vedeno výlučně ohledy ziskovými, snahou po docílení největšího zisku, a stačí, jestliže se podniková činnost neděje pro vlastní potřebu, nýbrž pro potřebu cizí, a to za úplatu. Mimo to uplatňuje stížnost, že cit. zák. čl. v 2. odst. § 3 zdůrazňuje, že pojištění povinnosti jsou podrobeny též podniky státní, župní, obecní a nadační, pokud spadají pod body — až 26 tohoto paragrafu, aniž se vyžaduje živnostenskost ráz takových podniků. Soud musil stížnosti dáti za pravdu.

Podle § 3, odst. 2. bodu 26 zák. čl. XIX:1907 náležejí mezi podniky, na něž se vztahuje platnost úrazového pojištění bez ohledu na počet zaměstnaných dělníků, veškeré podniky, které používají strojů hnaných živelní silou nebo kotlů vázaných na úřední povolení. Třetí odstavec téhož paragrafu pak stanoví, že podniky obecní, pokud spadají pod body — až 26, jsou rovněž pojištěním povinny.

V nálezu Boh. A 10.834/33*), vydaném o úrazové pojištění nemocnice sv. Alžběty a epidemické nemocnice nynější zúč. strany, vyslovil nss a podrobně odvodnil právní názor, že zák. čl. XIX:1907 nestanoví v základním předpisu 1. odst. § 3, že osoby zaměstnané u podniků, závodů nebo prací níže uvedených podléhají pojištění povinnosti pro případ úrazu jen tenkrát, jde-li o podniky, závody nebo práce živnostenské, a že proto je přihlédnutí vždy k jednotlivému z oněch 26 bodů, v jakých hranicích je vymezen podnik, ústav nebo práce, jak je zákon pro pojištnou povinnost osob u nich zaměstnaných vyčíslovává.

Vycházejí z téhož právního názoru i v daném případě, musil soud vzhledem k tomu, že cit. zák. čl. zařazuje pod některé body § 3, odst. 2 (na př. body 8, 9 a 21) výslovně jen podniky živnostenské nebo po živnostensku provozované, kdežto v bodě 26 podrobuje pojištění povinnosti úrazové veškeré podniky, které používají strojů hnaných živelní silou nebo kotlů vázaných na úřední povolení, aniž výslovně vyžaduje, aby šlo o podnik živnostenský nebo po živnostensku provozovaný, dospěti k závěru, že požadavek takový do textu zákona vkládati nelze. Popřel-li tudíž žal. úřad pojištnou povinnost vodárenského podniku města Báňské Štávnice a Bělé jedině z toho důvodu, že nejde o podnik živnostenský nebo po živnostensku provozovaný, ačkoli — jak doličeno — náležitost tato zákonem stanovena není, spočívá jeho rozhodnutí na právním omylu.

§ 1. 2353.

I. Mluví-li § 1, odst. 1, úraz. zákona ve znění zákona č. 207/1919 Sb. z. o závodových úřednících zaměstnaných v podnicích horních, podrobených dozoru báňských úřadů, nemá tím na mysli toliko »závodní a dozorce při horách« (Betriebsleiter und Betriebsaufseher beim Bergbaue) podle zákona č. 12/1894 ř. z., nýbrž užívá tohoto výrazu ve stejném smyslu jako v úvodu cit. zákonného ustanovení.

II. Při podnicích, jmenovaných v § 1, odst. 1 úraz. zákona ve znění zákona č. 207/1919 Sb., nutno kvalifikovati za úředníka závodového každého úředníka, který u výkonu svého povolání přichází ve styk, třeba nepřímo, s technickým zařízením onoho podniku, i když zařízení to není

*) Boh. A 10.834 (nál. z 7. XI. 1933. č. 18.083): Pojištění úrazové (Slovensko): I veřejná nemocnice městská jest podnikem povinným pojištěním podle zák. čl. XIX. 1907 a vl. nař. č. 200/22 Sb.

hnáno živelní silou. (Nál. nejv. spr. soudu z 22. IX. 1936, č. 14.592/36, Boh. A 12.511.)

§ 1. 2354.

I. Podľa §§ 2 a 4 nar. č. 29.300/1913 I. M. podliehajú povinnosti úrazového poistenia aj osoby, ktoré si odpykávajú trest v trestniciach.

II. Podľa 1. odst. § 48 nar. č. 29.300/1913 I. M. môže väzeň uplatňovať proti podnikateľovi väzenskej práce odškodné len, keď bolo trestným súdom právoplatne zistené, že podnikateľ väzenskej práce alebo jeho povereník zapríčinil úraz úmyselne alebo opominutím uvedeným v 1. odst. § 47 cit. nar.

III. Aj v spore osoby, odpykávajúcej si trest v trestnici, o odškodné za úraz v podniku je nedostatok právoplatného rozsudku trestného súdu sporu prekazujúcou okolnosťou podľa 2. bodu § 180 Osp. tak v smysle § 82 odst. 1. zák. čl. XIX:1907, ako i v smysle § 48 odst. 1. nar. č. 29.300/1913 I. M.

IV. V spore, ktorým sa domáha osoba, odpykávajúca si trest v trestnici, zaplataenia odškodného za úraz, je pre rozhodovanie o žalobnom nároku bez významu, že zamestnávateľ neprihlásil žalobníka k úrazovému poisteniu u Zemskej úradovne pre poistenie robotníkov. (Rozh. nejv. soudu z 1. IX., 1936, R III 466/36, Úr. sb. 2767.)

§ 5. 2355.

Neutěšené sociální poměry žalobce nejsou důvodem snížení pracovní schopnosti a nemohou odůvodnití příznání důchodu. (Rozh. vrch. poj. soudu z 8. V. 1936, Cuo 59/36.)

Žalobce utrpěl úraz podnikový, o nějž jde, dne 17. XII. 1931.

Rozhodnutím jmenované pojišťovny ze dne 21. září 1934, čís. 1.029.006, byl mu zastaven důchod 10% dnem 13. X. 1934.

Uvedeným nálezem rozhodčího soudu bylo toto rozhodnutí změněno tak, že žalobci ponechává důchod počínajíc dnem 14. X. 1934.

Do tohoto nálezu podává žalovaná strana odvolání, uplatňuje jako odvolací důvody nesprávné posouzení skutkového stavu a nezákonnost nálezu s návrhem, aby napadený nález byl buď zrušen a nebo změněn v ten smysl, že se žaloba zamítá.

Odvolání jest bezdůvodné.

Znalci lékaři neshledali na žalobci objektivních známek úrazových povahy takové, jež by nasvědčovalo omezení vředlečné schopnosti žalobcově, prohlásili, že ztráta dělnosti od 13. X. 1934 jest nepatrná. Tímto posudkem projeví jasně, že následky úrazu pominuly dnem 12. X. 1934 v takové míře, že nesnižují žalobcovu schopnost pracovní. Podle §§ 5 a 6 zák. o úr. poj. děl. je předmětem pojištění náhrada škody způsobené tělesným zraněním, jež se vypočítává zlomkem $\frac{2}{3}$ ročního pracovního výdělku odpovídajícím stupni zmenšení pracovní způsobilosti.

Je-li ztráta dělnosti nepatrná, není tu vůbec zmenšení pracovní způsobilosti a nelze právem žalobci přiznati odškodnění.

Rozhodčím soudem zjištěné neutěšené sociální poměry žalobcovy, že je totiž bez výdělku a odkázán na nepatrnou podporu své manželky, nejsou důvody snížení pracovní schopnosti a nemohou příznání důchodu ospravedlniti.

§ 5. 2356.

Předpokladem podnikového úrazu jest, aby se úraz přihodil dělníkovi v jeho pracovní době. (Rozh. vrch. poj. soudu z 19. V. 1936, Cuo 215/35-1.)

Syn žalobkyně I. H. se dne 14. XI. 1933 v podniku A. G. v S. (lesní manipulaci) při spánku zadusil.

Rozhodnutím úřadovny ze dne 5. VI. 1934 č. U 93.326 byl žalobkyni nárok na důchod odepřen.

Uvedeným nálezem rozhodčího soudu bylo toto rozhodnutí změněno tak, že se žalobě na příznání důchodu ascendentního vyhovuje.

Do tohoto nálezu podává žalovaná strana odvolání, uplatňuje jako důvody odvolací nezákonnost s návrhem, aby napadený nález byl změněn v ten smysl, že se žaloba zamítá a rozhodnutí zemské úřadovny potvrzuje.

Odvolání jest oprávněno.

Prvý soud pokládá úraz, o který jde, za podnikový.

Vychází při tom ze zjištění, že I. H. byl nucen v podniku přenocovati, poněvadž pro vzdálenost tohoto lesa bylo denní docházení do lesa nemožné a že se zadusil v kolibě, ve které tam přebýval.

To však z osudného úrazu nečiní ještě úraz podnikový.

Pojem úrazu podnikového zákon nevytyčuje, ale vyplývá z povahy věci. Může jím býti jen úraz, který jest v souvislosti s podnikem, při čemž stačí souvislost příčinná, aniž by tu musela býti souvislost účelná.

To znamená, že stačí, stal-li se úraz v situaci, která vznikla následkem pracovního poměru; tento poměr musí býti příležitostí, při které se úraz stal.

Z tohoto pojmu úrazu plyne, že nezbytným předpokladem podnikového úrazu jest, aby se dělníkovi přihodil úraz v jeho pracovní době.

Nepůjde tedy o úraz podnikový, jestliže po skončení práce zůstane dělník v závodě (v p. strojnickém), něco si tam pro sebe robí a při tom se zraní.

Posuzuje-li se případ souzený s těchto hledisek, nemůže býti pochybné, že úraz I. H., jenž se stal mimo pracovní dobu, již proto nemá povahu úrazu podnikového.

§ 5. 2357.

Za přerušeni cesty z práce do bytu nelze pokládati, jestliže zaměstnanec po odchodu ze závodu přímo odebral se do kanceláře pro výplatu a tam musil čekati. (Rozh. vrch. poj. soudu z 29. IV. 1936, Cuo 193/35.)

Žalobce tvrdí, že dne 27. října 1933 při návratu z práce po rozmoklé půdě uklouzl, padl rukou do škopku s hašeným vápnem, který stál před jeho domkem a že byl vystríknutým vápnem na levé oko poraněn.

Jeho žádosti za příznání úrazového důchodu nebylo výměrem žalované pojišťovny z 12. X. 1934, č. U 1.069.670/86 vyhověno a žalobu proti výměru tomu podanou rozhodčí soud napadeným nálezem zamítl. Rozhodnutí své odůvodnil soud ten tím, že již z žalobcova vyličení jest zřejmé, že nejde o podnikový úraz ve smyslu § 1, ani § 5, odst. 3. úr. zák., poněvadž škopek s vápnem stál v oblasti žalobcova domku a úraz se stal po uplynutí doby, které žalobce potřeboval, aby se vrátil z práce domů bez přerušeni.

Žalobce se z nálezu odvolává pro neúplnost řízení, nesprávné hodnocení důkazů a nesprávné

posouzení právní, jeho odvolání však nelze přiznati úspěch.

Neúplnost řízení spatřuje v tom, že soud o skutkovém stavu neprovedl žádné důkazy.

Zapomíná tu, že žádné důkazy ani nenabízel a že by proto mohl prvému soudu výtky činití jen tehdy, kdyby byl soud zanedbal povinnost v § 182 c. ř. s. mu uloženou, aby stranu, zejména nemající právního zástupce, vyzval k nabídnutí potřebných důkazů. Ale za stavu věci, jak vysvitá ze spisů, rozhodující soud k takovému opatření neměl příčiny.

Výtka nesprávného hodnocení důkazů je tudíž neodůvodněná.

O tom, kde stál škopek s vápnem, první soud důkaz neprováděl a nemohl jej tedy ani správně, ani nesprávně hodnotiti. V rozsudku jen uvedl, co tvrdil žalobce, a jen z tohoto žalobcova líčení pak vyvodil právní úsudky, které jej vedly k zamítnutí žaloby. K objasnění právního stavu věci velmi přispívá, jestliže žalobce nyní popírá, že škopek s vápnem stál na jeho pozemku, ačkoli v tomto směru údaj v žalobě, že škopek stál na obecní cestě, při ústním jednání výslovně opravil.

Co se týká právní stránky věci, zakládá se žalobní nárok na ustanovení § 5, odst. 3. úř. zák., podle kterého jsou úrazům v podniku se přiházejícím na roveň postaveny, jež se přihodí cestou z bytu do práce nebo z práce do bytu.

Hledíc k tomuto znění zákona, nemohla by žalobcem tvrzenému úrazu býti upírána vlastnost úrazu podnikového již proto, že se stal v oblasti žalobcova domku a po stránce té tedy s prvním soudem nelze souhlasiti. Neboť mluvili zákon výslovně o cestě z bytu do bytu, dává tím zřetelně najevo, že chce osobě úrazovému pojištění podléhající poskytnouti pojištění proti úrazům, které ji postihnou na cestě do práce od opuštění bytu a při návratu z práce až do vkročení do bytu, předpokládajíc ovšem, že v cestě nenastalo přerušení v předpisu tom bližše naznačené.

Za takové přerušení nedalo by se pokládati, jestliže se žalobce po odchodu z mlýna přímo odebral do kanceláře pro výplatu a tam musil čekati. Jeho nárok na mzdu plyne z pracovního poměru a poněvadž byl povinen pro ni si přijíti, nemohou jej stíhati nepříznivé následky, šel-li si pro ni přímo z práce a pak teprve bez přerušení domů se ubíral. Ačkoliv tedy uvedený předpis nutno vykládati ve prospěch žalobce, jest na druhé straně jasné, že žalobci náleží důkaz, že se mu tvrzený úraz vskutku přihodil na cestě z práce a že to musí býti důkaz přesný, to je takový, aby o oprávněnosti jeho nároku neponechával pochybnosti. První soud se touto otázkou bližše neobíral, shledav pouze, že se úraz stal po uplynutí doby k návratu z práce potřebné, ale to nepřekáží, aby tak na základě nesporného obsahu spisů nečinil soud odvolací sám.

Očitých svědků sporného úrazu není, a záleží proto hlavně na žalobcových údajích. V těch se však objevují takové rozpory, že žalobce zba-vují vši hodnověrnosti a jeho tvrzení o úrazu cestou z práce ve smyslu § 5, odst. 3., úř. zák., vyvracejí.

V protokolu o vyšetření úrazu (příloha) žalobce uvedl, že práce končila ve 2 hodiny odpoledne a 1½ hodiny čekal v kanceláři na výplatu. Naproti tomu tvrdí v žalobě, že pracoval až do 3 hodin, t. j. jednu hodinu za F. H., že z mlýna odešel do kanceláře asi ve 3 hodiny 10 minut a v kanceláři čekal asi 20 minut, takže odtamtud odešel ve 3½ hod. To jest rozpor ná-

padný a možno jej vysvětliti jen tím, že si žalobce takto chce opatřiti odůvodnění pro svůj pozdní návrat z práce.

Uváží-li se pak, že žalobce také údaje o místě úrazu opětovně měnil, tvrdě v žalobě, že škopek s vápnem stál na obecní cestě, při ústním jednání však, že stál na jeho pozemku, kdežto v odvolání opět tvrdil, že byl na veřejné cestě, a hlavně, že podle zprávy německé oční kliniky dne 27. X. 1933, a tedy v den úrazu, udal, že se mu úraz stal při hašení vápna, jest dostatek jasné, jeho tvrzení o úrazu cestou z práce víry nezaslужují a že rozhodnutí prvního soudu jeho žalobu zamítající jest věcně správné.

§ 5.

2358.

Rentová (nároková) neurosa není v příčinné souvislosti s úrazem. (Rozh. vrch. poj. soudu z 29. IV. 1936, Cuo 114/35, Úrazové pojištění str. 20.)

Vadnost řízení spatřuje odvolatel v tom, že nebyl připuštěn důkaz znaleckými svědky dr. O. L. a dr. W. o tom, že u žalobce jde o těžkou nervovou nemoc a že jest 100% neschopen práce.

O tom, zda u žalobce jde o nervovou nemoc a pokud tato ho činí neschopným ku práci, byli slyšeni znalci, kteří při podání posudku přihlédli též k posudku Zemského ústavu pro nervové choroby. Podle tohoto posudku nejde u žalobce o žádnou nervovou chorobu z úrazu, záchvaty nebyly na žalobci během 8denního ošetřování v Zemském ústavu pozorovány a jsou udánlivé záchvaty, ne-li předstírány, pravděpodobně účelové v pouřazovém řízení, a jde tedy o neurosu rentovou se značnou dávkou agravace.

Odvolatel snaží se dovoditi, že i takovou neurosu jest odškodniti podle úrazového zákona.

Avšak podle § 5, odst. 1. úř. zák. jest odškodniti následky úrazu, tedy takové změny na tělesné neb duševní integritě zraněného, které jsou v příčinné souvislosti s úrazem. Rentová neurosa není však v příčinné souvislosti s úrazem, nýbrž jest jen účelovou reakcí na odškodňovací řízení.

§ 5.

2359.

Odhad doby, v níž následky úrazu se zmenší nebo vymizejí, náleží též ke znaleckému zhodnocení. (Rozh. vrch. poj. soudu z 24. VI. 1936, Cuo 233/35, Úrazové pojištění str. 21.)

Neprávem pozastavuje se odvolatel nad tím, že soudní znalci určili invaliditu žalobcovu ještě na dobu 6 měsíců, neboť odhad doby, ve které následky úrazu se zmenší, po případě vůbec vymizejí, náleží též ke zhodnocení znaleckému.

Nejde o pouhé domněnky znalců, nýbrž o určitý a jasný posudek, a když rozhodčí soud podle tohoto posudku rozhodl, také skutkový stav posoudil správně.

§ 5.

2360.

V řízení před rozhodčím soudem není vůbec třeba zjišťovati pracovní způsobilost žalobcovu přímo při práci. (Rozh. vrch. poj. soudu z 24. VI. 1936, Cuo 42/35, Úrazové pojištění str. 21.)

Pokud žalobce vytýká, že znalci nezjišťovali jeho pracovní způsobilost přímo při práci, přehlíží, že třeba zjistiti jen povšechnou nezpůsobilost k výdělku, kterou možno zjišťovati jen podle míry zranění a rozsahu jeho následků.

Neúplnost nebo vadnost řízení nelze tudíž právem uplatňovati.

Rozhodčí soud zamítl žalobu podle určitého a jasného posudku soudních znalců, posoudil tudíž i skutkový stav zcela správně.

§ 5. 2361.

Rozsah snížení výdělečné schopnosti osoby postižené úrazem mohou posoudit jen znalci-lékaři. Rozhodčí soud nemůže se bez náležitého odůvodnění odchýlit od posudku soudních znalců. (Rozh. vrch. poj. soudu z 8. V. 1936, Cuo 239/35, Úrazové pojištění str. 21.)

Rozsah invalidity osoby úrazem postižené mohou posoudit jen znalci-lékaři. Za tím účelem příkazuje se v § 32 vlád. nař. č. 262/34, že dlužno k ústnímu jednání u rozhodčího soudu přibrati aspoň dva znalce-lékaře ve všech případech, ve kterých má být rozhodnuto, zda jde o souvislost úrazu se smrtí anebo nezpůsobilostí k výdělku, nebo jaký jest stupeň této nezpůsobilosti. Posudek, který o těchto otázkách podají znalci, má soud rozhodčí přezkoumati v těch směrech, je-li jasný, určitý, úplný a je-li řádně odůvodněn. Sezná-li, že posudek nevyhovuje těmto požadavkům, má jeho vady odstraniti patřičným způsobem, zejména dotazy na znalce po případě opakovaním znaleckého důkazu, buď za přibrání dalšího znalce nebo jinými znalci. V případě, že byly podány posudky odchýlné, je věcí soudu, aby hodnotil posudky ty věcně a pak se rozhodl, ke kterému posudku se připojuje a náležitě odůvodnil své stanovisko. V tomto případě podali znalci posudek úplný, přesný a náležitě odůvodněný a neměl soud rozhodčí příčiny, odchýlit se od něho... Zprávy, jež podal lékař dr. B., nejsou způsobilé vyvrátiti správnost posudku soudních znalců, ... neboť souhlasný posudek dvou soudních znalců-lékařů poskytuje bezpečnou záruku pečlivého lékařského vyšetření a tudíž správnosti posouzení věci; dlužno též předpokládati, že posudek podali znalci přes opačný názor zmíněných zpráv dr. B., poněvadž před podáním posudku mimo jiné obeznámili se musí s obsahem veškerých spisů.

§ 6. 2362.

Důchodce nemůže se domáhati ani žalobou přiznání úrazového důchodu trvale. (Rozh. vrch. poj. soudu z 18. IV. 1936, Cuo 112/35, Úrazové pojištění str. 21.)

Soud I. stolice nemohl ovšem přiznati na podkladě posudku důchod trvale, nýbrž jen »na dobu této částečné neschopnosti k práci a výdělku«, neboť podle § 39 úrazového zákona jest úrazová pojišťovna kdykoliv ke zjištění oprávněna, zda pracovní nezpůsobilost v této výši posud trvá či snad zatím nastala změna, odůvodňující snížení přiznaného důchodu. Ostatně § 6, odst. 8, písm. b), úrazového zákona mluví obecně o částečné nezpůsobilosti k výdělku, aniž by rozlišoval mezi částečnou mezpůsobilostí trvalou či přechodnou.

§ 6. 2363.

Zvýšení důchodu pro bezmocnost není podmíněno tím, že důchodce všemi svými úkony a potřebami je odkázán na jinou osobu; stačí, že se bez této osoby obejít nemůže a musí ji mít u sebe buď, že je naprosto bezmocný, nebo že potřeba její pomoci může nastati kdykoliv a nikoli jen v určitém předem jistou dobu. (Rozh. vrch. poj. soudu v Praze z 19. VI. 1936, Cuo 2/35.)

Žalobce utrpěl úraz podnikový, o nějž jde, dne 28. prosince 1933 a činí si nárok na 50% zvýšení důchodu pro bezmocnost.

Rozhodnutím jmenované pojišťovny z 13. II. 1934, č. 102.662-III byl mu již přiznán důchod 100%.

Uvedeným nálezem bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Do tohoto nálezu podává žalobce odvolání, uplatňuje jako důvody odvolací nesprávné posouzení skutkového stavu a porušení zákona s návrhem, aby napadený nález byl buď porušen nebo změněn v ten smysl, že se žalobci vyhovuje.

Odvolání jest oprávněné.

První soud podle posudku znalců zjistil, že žalobci jest zapotřebí jen občasné pomoci při oblékání a svlékání, přípravě jídla a denních tělesných potřebách a usoudil, že žalobce není bezmocný ve smyslu § 6, odst. 10, úrazového zákona, poněvadž tento předpis předpokládá stálou cizí pomoc a obsluhu, a nikoli jen občasné.

Tento názor nelze pokládati za správný.

Především třeba mít na mysli, že je předpis § 6, odst. 10., úrazového zákona výjimečné povahy a že je proto nutno vykládati přesně.

V předpise tom se zraněnému přiznává nárok na 50% zvýšení plného důchodu, je-li po skončeném léčení bezmocný, že potřebuje cizí péče a obsluhu, aniž by se při tom rozeznávalo, zda je bezmocnost ta toho druhu, že zraněný péče a obsluhu potřebuje stále či jen dočasně.

Dále není pochyby, že účelem uvedeného předpisu jest, poskytnouti zraněnému příspěvek k úhradě mimořádného nákladu, který mu vzniká tím, že musí mít jinou osobu k svojí obsluze a péči.

Proto na tom nesejde, je-li všemi svými úkony a potřebami na tuto osobu odkázán či jen při některých z nich, ale stačí, že se bez ní obejít nemůže a musí ji mít u sebe buď, že je naprosto bezmocný, anebo že potřeba její pomoci může nastati kdykoliv a nikoli jen v určitém, předem jistou dobu.

Žalobce, jak zjištěno, potřebuje cizí pomoci k výkonu tělesných potřeb.

Je známo, že tyto nastávají nezávisle na lidské vůli, a z toho již plyne, že i žalobce nutno čítati k bezmocným, jak je zákon zřejmě na mysli má, poněvadž, i když má cizí obsluhu zapotřebí jen občas, potřebuje k tomu osoby, která mu musí být k jeho obsluze po ruce.

§ 7. 2364.

Podmínkou nároku na důchod vdovecký jest nezpůsobilost k výdělku v době úrazu. (Rozh. vrch. poj. soudu z 8. V. 1936, Cuo 187/36.)

Smrtelný úraz, o který jde, přihodil se manželce žalobce dne 1. IX. 1933.

Rozhodnutím žalované pojišťovny z 19. I. 1934, č. U 1,062.304, byl nárok žalobní na vdovský důchod zamítnut.

Žalobě proti tomuto rozhodnutí vyhověl rozhodčí soud uvedeným nálezem, přiznav žalobci důchod 20% na základě ročního výdělku 3.800 Kč.

Žalovaná strana napadá tento nález pro vadnost řízení, rozpor se spisy a nezákonnost. Spatřuje porušení zákona, pokud se týče nesprávné posouzení skutkového stavu v tom, že v odpor vzatým nálezem přiznal první soud žalující straně vdovský důchod, ač žalobce, odvozující jako vdovec nárok na úrazový důchod z podnikového úrazu své manželky, není nezpůsobilý k výdělku. Výtka jest odůvodněná.

Podle § 7, čís. 2, lit. a), úraz. zákona má vdovec nárok na důchod, je-li a pokud jest nezpůsobilý k výdělku. Při tom dlužno zdůrazniti, že nezpůsobilost k výdělku musí tu již být v době úrazu. Neboť otázku, zda a v jaké výši přísluší

nárok na důchod úrazový, dlužno řešiti na základě poměrů, stávajících v době úrazu. To se podává z jasného znění § 6 a 7 zákona o úrazovém pojištění a z účelu pojištění.

Žalobce ani v žalobě netvrdí, že byl nebo jest k výdělku nezpůsobilý, nýbrž uvádí jen, že za daných poměrů nenalezou práci ani lidé zdraví, takže je nemožné, aby žalobce mohl získat z práce nějaký výdělek.

Předpoklad tento není dán. Mimo to připisem obecního úřadu v Břežanech ze dne 18. X. 1933, č. 933/33, který byl stranou žalovanou předložen a proti jehož správnosti nebyly žalobcem vzneseny námitky, je prokázáno, že žalobce byl zaměstnán od 8. VIII. 1932 od 22. IX. 1932 u V. V., autodopravce v L. od 14. XI. 1932 do 15. XII. 1932 u V. V., majitele kamenolomů v T., od 15. V. 1933 do 20. V. 1933 u podnikatele staveb Ing. M. a od 15. IX. 1933 v kamenolomu J. H. v B., a podle vlastního prohlášení ze dne 13. I. 1934 pracoval v lomu asi 8 neděl za 90 až 100 Kč úkolové mzdy týdně.

Tvrzení toto neopodstatňuje předpoklad, že žalobce je výdělku nezpůsobilý.

Poněvadž tedy žalobce v době úrazu nebyl k výdělku nezpůsobilý, není dán předpoklad § 7, čís. 2, lit. a), úraz. zákona, a bylo proto odůvodněnému odvolání vyhověno, napadený rozsudek byl změněn v ten způsob, že se žaloba zamítá.

§§ 38 n. 2365.

Advokátní tarif, stanovený vládním nařízením č. 95/23 Sb. z. a n., neplatí pro spory, zahájené před rozhodčími soudy úrazového pojištění. (Rozh. vrch. poj. soudu z 8. V. 1936, Cuo 327/35, Úrazové pojištění str. 108/IV.)

§§ 38 n. 2366.

V odvolání nelze již uváděti nové okolnosti, které v řízení před rozhodčím soudem uvedeny nebyly, ani navrhopati nové průvodní prostředky. (Rozh. vrch. poj. soudu z 18. IV. 1935, Cuo 296/35, Úrazové pojištění str. 105/III.)

Řízení není neúplné ani vadné. Nález první instance jest odůvodněn souhlasným nálezem a posudkem obou znalců. Nález i posudek jest určitý a jasný a není nedostatečný, jak se domnívá odvolatel, a není podle odst. 2. § 362 c. ř. s. důvodu, aby byl proveden důkaz znalci novými, případně ohledáním žalobce na klinice a dobrozdáním lékařské fakulty, nehledíc ani k tomu, že žalobce tento průvodní prostředek teprve v odvolání uplatňuje a ještě o okolnostech, které ani nevedl před rozhodčím soudem a k nimž tudíž soud odvolací podle § 50 nař. č. 262/1934 Sb. z. a n. nemůže přihlížeti. Odvolatel vychází z jiných předpokladů, než které byly souhlasně zjištěny oběma instancemi, a proto ani po právu neprovádí další odvolací důvody. Z těchto úvah bylo odvolání jako bezdůvodné zamítnuto.

§ 38c. 2367.

Posudek znalce má obsahovati takové odůvodnění, aby bylo možno seznati, jakým způsobem znalec dospěl k svému posudku, a aby soud mohl zkoumati správnost odborného úsudku. (Rozh. vrch. poj. soudu v Praze z 10. VI. 1936, Cuo 128/35.)

J. P., manžel žalobkyně, utrpěl dne 24. VI. 1931 podnikový úraz a zemřel dne 6. II. 1934. Rozhodnutím jmenované pojišťovny z 13. IV. 1934, č. U 1,014.063, byl žalobkyni nárok na vdov-

ský důchod odepřen. Napadeným nálezem bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v odvolání uplatňuje jako důvod odvolací neúplnost řízení, nesprávné právní posouzení stavu skutkového a rozpor se spisy.

Navrhuje, aby napadený nález byl buď zrušen a vrácen věci soudu rozhodčímu k novému jednání a rozhodnutí, anebo změněn tak, že se jí příznivá vdovský důchod.

Odvolání jest důvodné pokud vytýká, že posudek znalců lékařů jest neúplný a důsledkem toho celé řízení neúplné.

Podle § 362 c. ř. s. má býti posudek znalecký úplný a má obsahovati takové odůvodnění, aby bylo lze seznati, jakým způsobem dospěli znalci k svému posudku, a aby soud mohl zkoumati správnost odborného úsudku.

Omezuje-li se tento na prosté zodpovězení otázky, jejíž řešení jest pro rozhodnutí sporu směřodátné, jde o pouhý projev mínění, aniž lze seznati, které úvahy vedly znalce k jejich posudku a o které skutečnosti tento úsudek se opírá.

Takový posudek nemá ceny. Takovým posudkem bezcenným jest posudek, který podali znalci v tomto sporu, neboť znalci uvedli prostě, že manžel žalobkyně zemřel dne 9. II. 1934 důsledkem rakoviny patra a že tato nemoc nesouvisí s úrazem, který zemřelý utrpěl dne 24. června 1931, tedy otázku příčinné souvislosti prostě záporně rozřešili, neudávše jediného důvodu pro toto své záporné stanovisko.

Odůvodnění posudku bylo však v tomto případě tím spíše nutné, ježto z lékařských nálezů, založených ve spisech Úrazové pojišťovny dělnické, č. U 1,014.063, vychází, že J. P. utrpěl následkem úrazu vylomení tří zubů v dolní čelisti, že byl po úrazu v různých obdobích ošetřován v nemocnici v Mostě a v této nemocnici také zemřel, a ježto MUDr. J. B. v H. L. jako znalecký svědek potvrdil na základě posudku, jež učinil jako ošetřující lékař, že rakovina patra byla následkem poranění horní čelisti.

Soud rozhodčí pochybil, rozhodnuv na základě znaleckého posudku zcela nedostatečného.

Bude tedy třeba řízení doplniti, a to vyžádáním choropisu v nemocnici v Mostě, kde byl J. P. ošetřován, a opětovným důkazem znaleckým.

Na soudě rozhodčím bude, aby přiměl znalce k takovému odůvodnění posudku, jakého jest podle toho, co bylo shora řečeno, třeba k posouzení jeho správnosti.

§ 38c. 2368.

Zda byla dodržena jednoroční lhůta žalobní, nutno vyšetřiti z moci úřední, a je věcí žalobce, aby zachování lhůty prokázal. Promlčení podle § 34 úraz. zákona není na závađu, nebylo-li rozhodnutí úrazové pojišťovny označeno jako „výměr.“ Neprozkoumal-li žalobce obsah výměru, že ani nevěděl, oč jde, zavinil sám ztrátu žalobního práva. (Rozh. vrch. poj. soudu z 29. IV. 1936, Cuo 237/35, Úrazové pojištění str. 22.)

Žaloba na rozhodčí soud směřuje proti rozhodnutí úrazové pojišťovny dělnické a má povahu prostředku opravného. Jest tudíž vázáno její podání lhůtou. Lhůta ta jest stanovena v § 38c zák. o úraz. pojištění dělnickém. Zda lhůta tato byla dodržena, nutno vyšetřiti z moci úřední, a jest věcí žalobce, aby zachování lhůty prokázal.

Rozhodčí soud právem na základě výsledků celého jednání a řízení průvodního zjistil, že rozhodnutí žalované pojišťovny ze dne 8. VIII. 1933

doručeno bylo žalobci nejpozději koncem srpna 1933. K bezpečnému zjištění této okolnosti stačily úplně přednesy stran, zejména doznání žalobcovy, že výměr obdržel asi v srpnu 1933, a důkaz výpisem poštovního deníku o jednoduchých listovních zásilkách žalované pojišťovny. Vše to, co žalobce uvádí v odvolání k vyvrácení závěru rozhodčího soudu, že jsou tu podmínky promlčení žaloby ve smyslu uvedeného zákona, jest novotou nepřipustnou v řízení odvolacím a nemá ostatně pro posouzení otázky promlčení významu, ježto promlčení nastalo, třebaš rozhodnutí žalobci doručené nebylo označeno jako »výměr« a poučení o právu žalobním připojeno bylo na rubu doručené listiny tak, že ani nevěděl, oč jde, zavinil sám ztrátu žalobního práva.

§ 38 c) 2369.

Žaloba o obnovu jest proti nálezům, které byly rozhodčími soudy vydány před účinností zákona čís. 173/1934 Sb. z. a n. (před 1. lednem 1935), není přípustná. (Rozh. vrch. poj. soudu z 13. X. 1936, Cuo 105/35.)

Nálezem rozhodčího soudu Úrazové pojišťovny dělnické v Praze ze dne 6. IX. 1934 CU 529/34-5 byl žalobci přiznán důchod 35%.

Žalobce domáhá se zvýšení důchodu tohoto, a to žalobou o obnovu. Navrhoval, aby uvedený náález rozhodčího soudu byl zrušen a aby mu byl přiznán důchod 60%.

Tato žaloba byla napadeným nálezem ze dne 11. VI. 1935 CU 893/35-3 odmítnuta. Stalo se tak z toho důvodu, že zákon č. 173/34 Sb. z. a n. vešel v účinnost teprve dnem 1. ledna 1935 a že proti nálezům před 1. lednem 1935 vynesným není opravných prostředků, ani žaloby o obnovu.

Žalobce v odvolání uplatňuje jako důvod odvolací, že řízení jest vadné a že uvedeným nálezem byl zákon porušen. Vyslovuje názor, že § 3 zák. č. 173/34 Sb. z. a n. platí jen na opravné prostředky, totiž odvolání, netýká se však žaloby o obnovu, a že ustanovení § 38 c) úř. zák. chtělo vyloučiti jen nové žaloby proti nálezům rozhodčího soudu k jiným instancím, zejména k soudům řádným, avšak nikoli takové opravné prostředky, o nichž má rozhodovati rozhodčí soud sám.

Odvolací soud nesouhlasí s tímto názorem žalobcovým.

Jde v podstatě o to, zdali podle platných zákonných ustanovení jest přípustná žaloba o obnovu proti nálezům, které byly rozhodčími soudy vydány před účinností zák. č. 173/1934 Sb. z. a n., t. j. před dnem 1. ledna 1935.

Podle § 38 c), odst. 3., úř. zák. nejsou přípustny opravné prostředky nebo žaloby proti nálezům rozhodčího soudu.

Podle § 3, odst. 2., zák. č. 173/1934 Sb. z. a n. nastala změna potud, že opravné prostředky proti nálezům rozhodčího soudu, jež byly vydány po 1. lednu 1935, jsou přípustny, avšak ustanovení vztahuje se na spory, zahájené před účinností zákona č. 173/1934 Sb. z. a n. před 1. lednem 1935, tehdy, nebylo-li v den, kdy tento zákon nabyl účinnosti, ještě vydáno rozhodnutí.

Podle § 42 nař. č. 262/1934 Sb. z. a n., lze pak podati odvolání jen proti nálezům rozhodčího soudu úrazového pojištění dělnického, vydaným po dni 31. prosince 1934.

Nález rozhodčího soudu, proti němuž čelí žalobce žalobou o obnovu, byl vydán 6. září 1934, tedy před účinností cit. zákona, a proto podle citovaných zákonných ustanovení není přípustný ani opravný prostředek, tím méně žaloba o obnovu.

§ 39. 2370.

Snížení důchodu podle § 39 úřaz. zákona není na závadu, byl-li důchod vyplácen již po řadu let. (Rozh. vrch. poj. soudu z 19. V. 1936, Cuo 286/35, Úrazové pojištění, str. 20.)

Žalobce se snaží dovoditi, že snížení jeho pracovní schopnosti jest větší než 20%, jak uznali znalci, a poukazuje na to, že mu žalovaná pojišťovna po dobu více než 10 let vyplácela důchod větší, dále, že podle povahy zranění nemohlo nastati zlepšení a že posudek znalců jest nesprávný.

Proti tomu sluší uvést, že je zcela vedlejší, vyplácela-li pojišťovna po dlouhou dobu důchod, odpovídající vyššímu stupni neschopnosti k práci, ale že rozhoduje jenom stav nynější. Otázku, jak, zdali nastalo zlepšení a zdali jest odůvodněno ocenění žalobcovy neschopnosti k práci nižším procentem, je soudu možno řešiti jenom na základě posudku znalců, poněvadž jen oni mají potřebné k tomu odborné znalosti.

Posudek, který znalci podali, jest souhlasný a určitý, a ježto vyslovili, že ocenění invalidity 20% jest přiměřené, mohl první soud o tento jejich posudek právem opřiti své zamítavé rozhodnutí.

Léčebný fond

2371.

I. Stálými požitky podle § 30 zákona, č. 221/1925 Sb. z. a n., u zaměstnanců veřejnoprávních samosprávných korporací, jež byly ve smyslu § 212 plat. zákona č. 103/1926 Sb. na roveň postaveny požitkům státních zaměstnanců, jsou požitky uvedeny v § 140, odst. 2., plat. zákona.

II. Léčebný fond veřejných zaměstnanců není oprávněn předpisovati pojistné za osobu, která je povinně pojištěna podle zákona č. 221/1924 Sb., i když u něho byla k pojištění přihlášena.

III. Léčebný fond veřejných zaměstnanců nemá povinnost vymáhati pojistné na nikom jiném, než na zaměstnavateli.

IV. Nárok Léčebného fondu veřejných zaměstnanců na pojistné příspěvky nepodléhá promlčení. (Nález nejv. správ. soudu z 16. IX. 1936, č. 19.489/35, Boh. A 12.497.)

2372.

Normálními odpočivnými nebo zaopatřovacími požitky podle § 1, odst. 1., lit. d.) zákona čís. 221/1925 Sb., o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců rozumějí se takové odpočivné nebo zaopatřovací požitky, na které je z titulu dřívější aktivní služby právní nárok. (Nález nejv. správ. soudu z 12. V. 1936, č. 12.456/34, Boh. A 12.401.)